

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

Дъждецъ.

Вали, дъждецъ, не прѣставай!
Вали, напоявай
Нивитъ зелени
Да станатъ голѣми!

Класове да пустнатъ,
Зрънца да нависнатъ
Пълни — напълнѣли,
Жълти — пожълтѣли.

Да дойдатъ жетвари
И млади колари,
Жетва да подкаратъ
Въ село да зкаратъ.

На харманъ да прѣснатъ
Снопѣ позлатени,
Въвъ хамбаръ да трѣснатъ
Радости голѣми.

Вали, дъждецъ, вали!
Вали, напоявай
Нивитъ зелени
Да станатъ голѣми!

Отъ дѣдо Страдлю.

Д р у г а р и.

Дериятна пролѣтна утрѣна. Слънцето се показва и огрѣ всичко по земята. Отъ нѣколко дни топлинѣ му лъчи пробудиха и растения и животни.

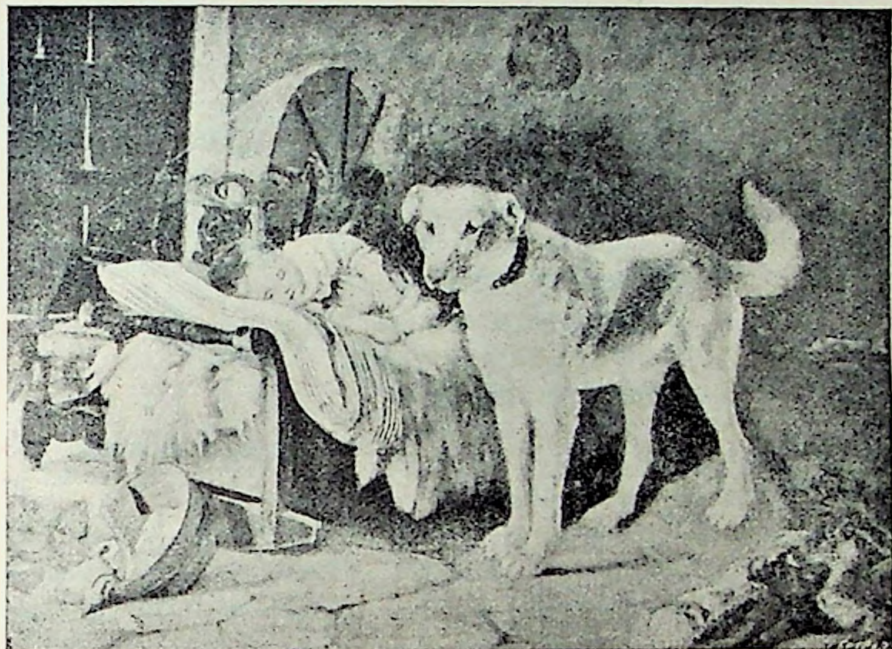
Градинитъ се раззелениха и прошариха съ хубави миризливи цвѣта. Лалето и зюмбюльтъ гордо издигатъ своитъ цвѣтчета и се радватъ, че се изпрѣварили дружкитъ си. . . .

Нѣкои отъ овошкитъ разпукали пѣпкитъ си, а други — цѣли облѣчени въ красиви цвѣтове.

А птицитъ? — радостъ голѣма! . . .
Тѣ чуруликатъ и скачатъ отъ клонче на клонче, а сладкопойниятъ славеи отъ тъмни зори разлива своитъ пѣсни. . . .

Събуждатъ се и хората. Всѣки бърза на работа: едни на ниви, други — на лозя, градини. . .
Полето е шумно отъ работници.

Ученицитѣ бързатъ за училището. . . Само Борисчо продължава сладкиятъ си сънъ! Той не

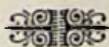

усѣща хубостъта на пролѣтната утрина; слънчевитѣ лъчи не стрѣскатъ съня му, а го приспиватъ по-дълбоко и по-сладко! . . .

Неговиятъ другарь Францъ отдавна стои при леглото му; той иска двама да си поиграятъ.

Слѣдъ малко двамата другари весело тичатъ изъ градината. . . .

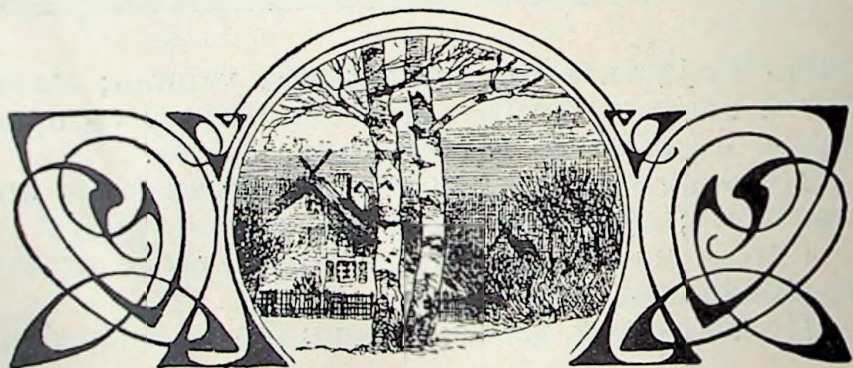
Пролѣтниятъ день ги прави бодри и засмѣни.

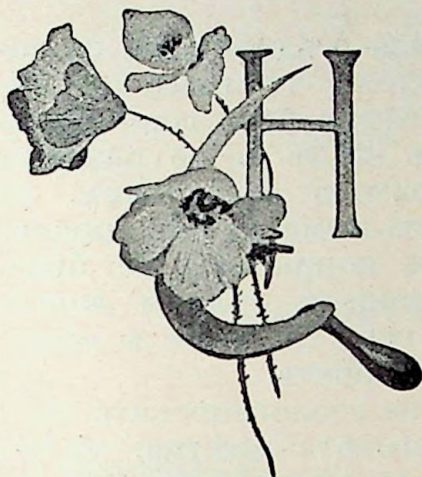
Поклонъ.

Слънце златно,
Благодатно,
Имашъ огненно сърдце,
Ослѣпително лице; —
Като твойта доброта
Нѣма втора на свѣта! . . .
Всичко живо ти отдава
Почитъ и те уважава. . . .
Прѣдъ свѣтли ти ликъ,
Тѣй могъщъ, великъ,
И прѣдъ златни тронъ
Правя ти поклонъ!

Люб. Бобевски.

Питомниятъ вълкъ.

а единъ господинъ донес-
ли едно малко вълче. Той
почналъ да се грижи за
него, даже и самъ го хра-
нѣлъ. Пораствало то и
станало вълкъ.

Вълкътъ билъ много
кроткъ и гледалъ госпо-
даря си въ очитѣ, готовъ
да изпълни заповѣдитѣ му.

Веднажъ господинътъ
трѣбвалъ да пѣтува далечъ отъ своя градъ. Той
не можалъ да вземе вълка съ себе си и го ос-
тавилъ въ зоологическата градина.

Тежко било на бѣдния вълкъ отъ раздѣла-
та! . . . Най-напрѣдъ нищо не ялъ и станалъ
лошъ. Слѣдъ нѣколко недѣли се успокоилъ и
обикналъ пазача си.

Изминало се половина година. Веднажъ въл-
кътъ чулъ, че на близо се носи познатъ
гласъ; той билъ гласа на господаря му. Съ как-
ва бѣснота заскачалъ изъ клѣтката! . . . Той се
мѣчилъ да излѣзе и да отиде при господаря си.

Като го пустнали, той припналъ на срѣща
му, заскачалъ около него, лизалъ ржцѣтъ и дре-
хитѣ му, квичалъ и не знаелъ що да прави отъ
радостъ!

Но радостта му не била за дълго; господарът му стоял само нѣколко минути. Слѣдъ това той оставилъ вѣрното животно за цѣли три години.

Прѣзъ това дълго врѣме вѣлкътъ не го забравилъ. Слѣдъ третѣ години тѣ пакъ се видѣли на сжщото мѣсто. Голѣма била горчивината му, когато и този пътъ щѣлъ да се раздѣли съ господаря си. Той толкова отслабналъ, та всички думали, че за дълго нѣма да се поправи.

Когато се издигналъ и поправилъ, не билъ вече както по-рано. Той станалъ зѣлъ и лошъ, никого не допускалъ при себе си, даже и обичния си пазачъ, който го хранилъ.

Когато посѣтителитѣ на зоологическата градина дохождали прѣдъ неговата клѣтка, тѣ го считали за дивъ вѣлкъ и не вѣрвали, че е билъ нѣкога питомень.

Вѣрни другари.

(Народна пѣсень).

Развила се
Бѣла лоза винена.
Не е било
Бѣла лоза винена,
А сж били
Двама вѣрни другари,
Що наедно
Бѣла книга учеха;
Що наедно
Черно слово пишеха.

Дойде врѣме
Двама да се раздѣлятъ,
Стиснаха си
Двѣтъ рѣцѣ другарски,
Поклюмнаха
Съсѣ главици тѣжно.
Оброниха.
Бистри сълзи по бузи.

Ц. Калчевъ.

Сладкото курабенце.

(Народна приказка)

ѣ едно планинско село живѣли
дѣдо и баба. Тѣ били много сиромаси,
та едвамъ се прѣхранвали.

Сѣди дѣдо на прага срѣщу Гергьовденъ и дума:

— Хей, бабо, опечи ми курабенце за празника!

— Какъвъ си неразбранъ старецъ! Брашно нѣма за хлѣбъ, а ти искашъ и курабенца, отговаря сърдито бабата.

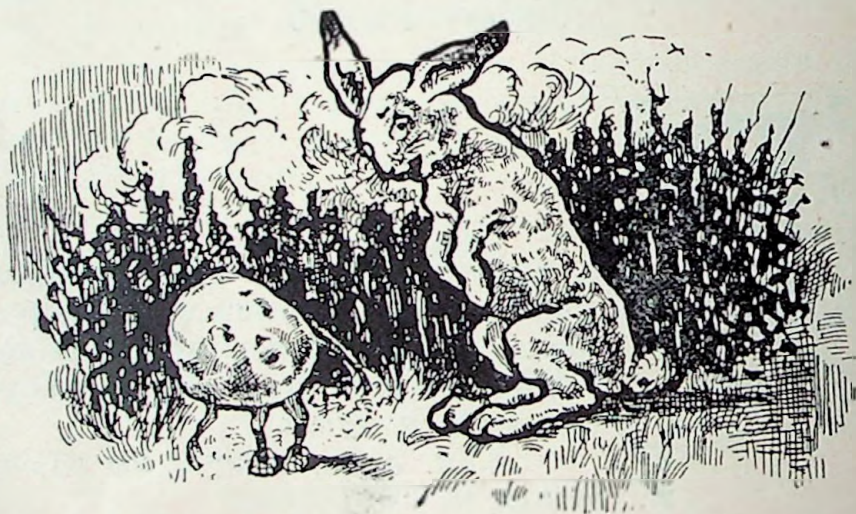
— И това ли искашъ да те науча! Иди въ зимника, смети раклата, остържи ноцовитѣ, събери шепа брашно и замеси курабенце, па туй то.

Отишла баба въ зимника, смела раклата, остъргала ноцовитѣ и събрала двѣ шепа брашно.

Замесила курабенцето съ медецъ и масълце, опекла го въ пещъта и го турила на прозореца да изтвива.

Ехъ, че хубаво курабенце станало! Червенко, прѣхко, сладичко и който го види отъ далечъ, лигитѣ му потичатъ.

Курабенцето постояло, що постояло на прозореца и се търкулнало на софичката, скочило на пода и се опжтило къмъ вратата; прѣскочило прага, слѣзло по стѣлбитѣ и отъ тамъ на двора; отъ двора изкочило на улицата, а отъ тамъ— на полето.

Бърза курабенцето къмъ гората и отъ нищо се не бои. Изъ пѣтя го срѣща заю-баю и му дума:

— Стой! Кажй, какъ те викатъ и отъ гдѣ идешъ?

— Курабенце. Ида отъ село и искамъ да живѣя като тебе на свобода.

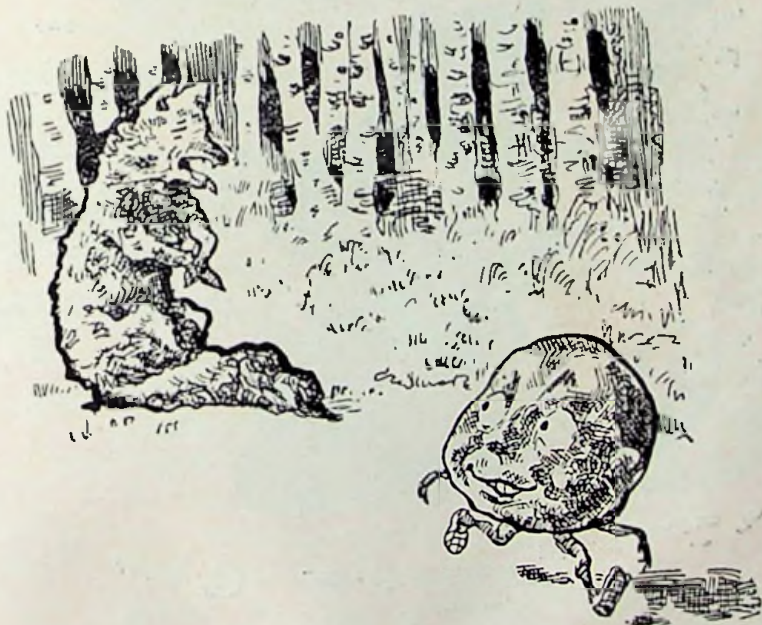
— Млъкъ и не мърдай, защото ще те изямъ!

— Не ме изядай, заю-баю, пѣсничка ще ти попѣя, молило се курабенцето и запѣло:

„Отъ ракла съмъ смитано,
Отъ нощови стѣргано,
Съ медецъ съмъ месено,
Стъсъ масълце мазано,
На прозорче изтивахъ
И отъ старци избѣгахъ
Свобода да търся. . . .
И отъ тебъ ще бѣгамъ. . .“

Зайчето се захласнало отъ хубавата пѣсенъ и забравило желанието си. А курабенцето отскочило на страна и се търколило къмъ гората.

Търкаляло се, що се търкаляло, ето ꙋче на-срѣща му иде новъ неприятель — кумчо вълчо.

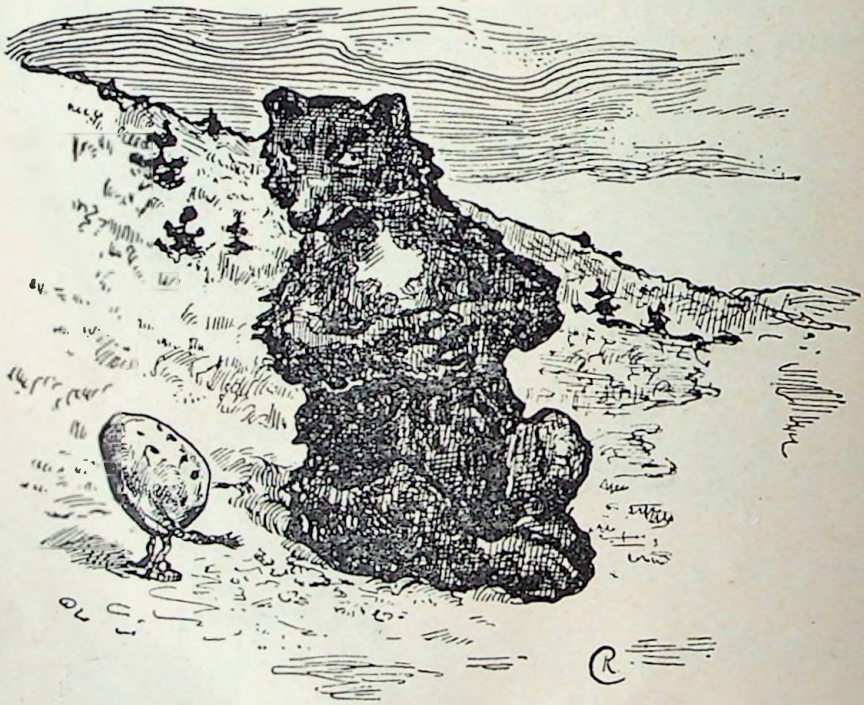

— Стой! Не мърдай, гадино, че ще те изямъ,
дума кумчо вълчо.

— Не ме изядай, кумче, пѣсничка ще ти по-
пѣя, замолило се пакъ курабенцето и запѣло:

„Отъ ракла съмъ смитано,
Отъ нощови стѣргано,
Съ медаць съмъ месено,
Съсъ масълце мазано,
На прозорче изтивахъ,
И отъ старци избѣгахъ,
Зая-бая надхитрихъ,
Да ще Богъ и тебе.“

И търколило се курабенцето по-нататѣкъ, а
кумчо вълчо му изгледалъ гърбето.

Не се минало много, ето насрѣща му иде рунтавата мецана. Тя му пхтъ не дава и му дума: „Стой, не мърдай, грозотийо, че ще станешъ на прахъ подъ лапитѣ ми!

— Не ме убивай, кумице, че и азъ като тебе на свобода излѣзохъ, ала и тукъ я не намѣрихъ.

— Не може, ще те изямъ, отговорила мечката.

— Моля ти се, не дѣй, пѣсничка ще ти попѣя, казало курабенцето и запѣло:

„Отъ ракла съмъ смитано,
Отъ нощови стѣргано,
Съ медецъ съмъ месено,
Съсъ масълце мазано,
На прозорче изтивахъ,
Отъ старци избѣгахъ,
Зая, вълча измамихъ,
Дойде редъ и тебе.“

Баба меца го съжалила и го пустила на свобода. Търколило се курабенцето по-нататъкъ и паднало въ единъ долъ. Тамъ спяла кума лиса. Курабенцето я ударило по носа и тя скочила ядосана, па се приготвила да го изяде.

— Не ме закачай, пѣсничка ще ти попѣя, думало пакъ курабенцето и запѣло:

„Отъ ракла съмъ смитано,
Отъ нощови стѣргано,
Съ медецъ съмъ месено,
Съсъ масълце мазано,
На прозорче изтивахъ,
Отъ старци избѣгахъ,
Зая, вълча измамихъ,
Слѣдъ мецана, и тебе.“

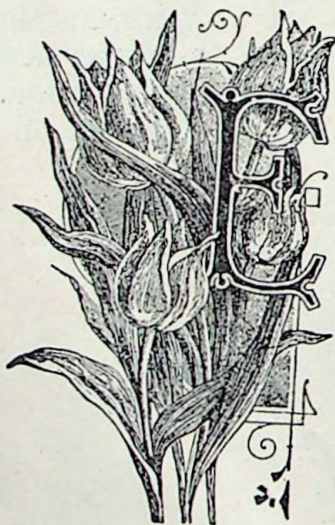
Лиспата се залисала и курабенцето пакъ избѣгало. Тя се ядосала много, защото толкова умни хора е мамила, а сега се оставила да я надхитри едно никакво курабенце и хукнала да го гони.

То заскачало като сѣщи заю и се намѣрило въ една хайдушка колиба. Тамъ кацнало на челото на войводата. Той се събудилъ отъ сладката му миризма и го уловилъ за крачето. Дордѣ свари курабенцето да запѣе, обърнало се на каша въ устата на гладния хайдутинъ.

Побѣдениятъ великанъ.

(Прѣдание. Гледай началната картинка.)

дно врѣме живѣлъ на свѣта единъ *непобѣдимъ великанъ*. Съ силата си разтрепервалъ всичкитѣ царе на земята.

Най-послѣ му казали за все-силния царь *Сатана*.

— Той не се страхува отъ никого и всички се боятъ отъ него! — казвали на великана.

Великанътъ отишелъ при Сатаната и останалъ при него за слуга.

Веднажъ, като пжтували двамата, тѣ се приближили до единъ малкъ дървенъ кръсть и великанътъ попиталъ:

— Какво е това?

Но Сатаната изведнажъ трепналъ, извикалъ и се дръпналъ назадъ.

— Не, не питай! . . . Азъ се страхувамъ даже отъ името му, казалъ треперящъ Сатаната.

— А, а. . . — извикалъ великанътъ, — така, значи има отъ що да се страхувашъ?! Тогава ти не си най-силниятъ на свѣта! . . .

И той напустналъ Сатаната и отишелъ да търси най-силниятъ царъ на свѣта.

Веднажъ великанътъ седналъ да си почине при една голѣма и буйна рѣка. На близо имало пещера и вжтрѣ живѣялъ единъ старецъ—постникъ.

— Сине мой, казалъ старецътъ на великана, азъ ще ти кажа, кой е най-силния царъ на свѣта, иди и на нему слугувай!...

— Хубаво, казалъ зарадванъ великанътъ, но гдѣ е той?

— Прѣзъ тази рѣка минаватъ много пжтници, които отиватъ да се поклонятъ на този царъ; но много отъ тѣхъ се давятъ отъ буйнитѣ води на рѣката; ти трѣбва да имъ помогнешъ, като ги прѣнасяшъ до другия брѣгъ. И най-послѣ и ти ще видишъ царя.

И отъ тази минута великанътъ почналъ да прѣнася много пжтующи прѣзъ мжтнитѣ и страшни води на рѣката.

Една нощъ той чулъ дѣтски гласъ, който го викалъ отъ другия брѣгъ. Великанътъ ми-

налъ рѣката и видѣлъ красиво и засмѣно дѣтенце.

— Прѣнеси ме прѣзъ рѣката! помолило се дѣтенцето.

Великанътъ го взелъ, сложилъ го на раменѣтъ си и тръгналъ изъ рѣката.

Нощта била тъмна, а рѣката бѣсенѣяла и голѣми вълни се издигали. Великанътъ твърдо стѣпалъ по дъното на рѣката, но при всѣка крачка ставало му трудно и по-трудно. Дѣтенцето му се струвало много тежко и най-послѣ у него не останали сили и той се спрѣлъ. . . . Той виждалъ, че скоро ще го отнесатъ буйнитѣ води и жално извикалъ:

— Не ми е мило за моя животъ, а за живота на хубавото дѣтенце! . . .

Но въ тази минута той се усѣтилъ много лекъ и нѣкакъ невидима сила ги изнесла на брѣга.

— Вѣрний ми служителю, казало дѣтенцето, азъ съмъ Царьтъ, когото искашъ да видишъ. Твоитѣ сили сж слаби, но не се страхувай. у тебе има друга сила — *любовъ къмъ слабитѣ и нещастнитѣ*. Тази сила никога нѣма да изгубишъ. Надѣвай се всѣкога на Мене и ти ще бждешъ щастливъ. Никога не ме забравяй и отъ сега нека ти бжде името Христофоръ, което значи Христоносецъ, защото си носилъ Христа. . .

Наскоро слѣдъ това повикали великана да служи при единъ съсѣденъ царь. Великанътъ отговорилъ:

— Азъ не мога да ти служа, защото служихъ на най-силния Господарь на свѣта — И. Христосъ!

Царьтъ заповѣдалъ на войницитѣ си да го хванатъ и живъ да го изгорятъ.

Великанътъ съ радостъ се прѣдалъ.

— Азъ искахъ да видя прѣзъ живота си
най-силниятъ царъ; азъ Го видѣхъ и сега съмъ
готовъ да приема смъртѣта, казалъ великанътъ
и слѣдъ малко билъ погълнатъ отъ пламъцитѣ.

На пжтъ.

Петко, Павелъ и Иванка
И кждравата писанка
Сж седнали въ кошъ, вижъ —
Пжтъ пжтуватъ за Парижъ.

Тѣхни кошъ е лодка здрава,
Петя — капитанъ съсъ слава,
А пжкъ кжщната метла
Днесъ имъ служи за весла.

Ще пжтуватъ двѣ недѣли
По море, по Дунавъ бѣли
И въ Парижъ ще стигнатъ чакъ,
А отъ тамъ обратно пакъ
Люб. Бабевски.

Уроки.

Мамо, какво ли е на Асѣнча?—попита Асѣнова майка свекърва си. Отъ какъ съмъ си дошла въ дъжда отъ града, все му е нѣщо лошо. Нито му се яде, нито му се стои правъ. Все гледа да легне и да спи. Мънка такъвъ, — кой знае, какво му е? Да не е истиналъ?

— Може да е урочасало, булка, отъ женитѣ, та затова му е криво. Да повикаме баба Гюрга да му побаете. Иди повикай баба си Гюрга! каза тя на по-големото си внуче.

Внучето отиде да вика бабата. Учителътъ бѣше заминалъ край Асѣнчови и слуша какво си говореха двѣтѣ жени.

— Защо ви е баба Гюрга? ги запита той. Не видите ли, че дѣтето е истинало! Идете при фелдшера или при доктора да го прѣгледа, та тѣ ще му дадатъ цѣръ, ги посѣвѣтва той.

— Не щемъ ние докторъ, отговори бабата. Той нека си цѣри гражданитѣ? Ние ще си го цѣримъ самички, както знаемъ.

— Послушайте ме, та послѣ да се не каете, каза имъ учителътъ и си отиде.

Доиде баба Гюрга и отиде при болниятъ Асѣнча да го види. Гледа го, гледа го, обръща го, па започна да дума:

— Ой на баба горкичкото! То урочасало булка. Добрѣ, че ме повикахте, до като не е прѣспало съ урокитѣ тази нощъ, а то иначе остави се . . . ще си останатъ урокитѣ въ него и вижъ, че го хванала нѣкоя болестъ.

И баба Гюрга се залови да цѣри урочасалото дѣте, да изпѣди урокитѣ. Взема единъ ножъ и като запепна, почна да го маха на лѣво, на дѣсно прѣдъ лицето на болното дѣте — сѣкашъ че сѣчеше нѣщо. Въртѣ го, маха го и най-послѣ каза, че урокитѣ се прѣсѣкли и остави ножа. Сетнѣ взема една паница и сипа вѣтрѣ вода. Взема едно яйце и почна да шепне отново. Хемъ шепне, хемъ поглежда ту яйцето, ту дѣтето. Слѣдъ като счупи яйцето въ паницата, и то се разлѣ изъ водата. Погледа доста врѣме въ паницата, па каза: „Урочасало е, ей го нѣ, по яйцето се познава. Добрѣ че ме повикахте, та да му помогна. Сега урокитѣ изпѣдихъ. Прѣсѣкохъ ги и ги пропѣдихъ въ пусти гори телилейски, гдѣто трѣва не никне, пѣтелъ не пѣе, птичка не прѣхвърква, човѣшки кракъ не стѣпва . . . Не се прѣтѣснявайте, то ще му мине. Ще видите, какъ утрѣ ще тича здравичко по двора. Хвърлете водата съ яйцето въ рѣката“, порѣча баба Гюрга и си отиде.

Прѣзъ ноцѣта дѣтето не прѣкара добрѣ. То ту се събуждаше, ту заспиваше, ту заплакваше, или пѣкъ мѣнкаше. Та и главата го заболѣ по-силно. Челото му стана по-горѣщо. Болестъта се усиливаше и Асѣнчо почна да трепери. Едва дочакаха сутринъта и още не бѣше слѣнце изгрѣло, повикаха отъ ново Баба Гюрга да му чука яйце. Кѣмъ обѣдъ счупиха още едно, обаче нищо не му помогна това. Урокитѣ не се пропѣдиха, ала дѣтето хубаво се разболѣ. То се вече унисаше. Не си отваряше очитѣ. Дишаше тежко и главата му още горѣше. За два дена дѣтето отслабна. Червенитѣ му пѣлни странички, пожълтѣха и повѣхнаха. Цѣриха го както си знаятъ. обаче не

му помогнаха. На третия день като видѣха, че дѣтето не оздравява, съгласиха се да отидатъ при доктора.

— Нека послушаме учителя, каза Асѣнчова майка. Все ще му помогне нѣщо докторътъ.

Увиha Асѣнча добрѣ и го занесоха при доктора въ града. Той ги разпиталъ на дълго за болестъта му — кога се е разболялъ, гдѣ се е разболялъ, съ какво го цѣрили и т. н. Като му разправили всичко, той имъ казалъ:

— Дѣтето не е урочасало, както си мислите. То е простинало, когато майка му се връщала въ дъжда. Трѣбваше да прѣварите истинката! Трѣбвало да го разтриете още тогава и да сте му дали малко сулфато. Сега то е вече много болно! Защо не дойдохте по-рано при мене, ами идите сега, когато сте видѣли, че нѣма да оздравѣе?

— Учителътъ ни викаше да дойдемъ още тогава, смѣнка булката, ама. . . .

— Много право ви казалъ! Не ви трѣбвало вамъ баяне.

И почналъ да ги съвѣтва какъ да постѣпятъ съ цѣроветъ, какъ да ги даватъ на болното дѣте. Поръчалъ имъ, ако слѣдъ 2—3 дена не му поолекне, да дойдатъ пакъ при него.

Дойдоха си въ село. Три дни и три ноци майката не се отдѣляше отъ леглото на Асѣнча. Тя висѣше надъ главата му и му даваше цѣрове. Тя не знаеше ни спокоенъ сънъ, ни почивка. Затуй, когато на четвъртия день Асѣнчо стана по-добрѣ, тя се зарадва, че дѣтето ѝ ще оздравѣе и се успокои.

Дѣтето малко по малко се поправяше. Не се минаха десетина дни и Асѣнчо оздравѣ. Ако не

бѣха ходили при доктора, той бѣше изгубенъ. Майка му разбрала, че ако нѣкой се разболѣе, трѣбва да отиде при фелдшера, или при доктора. Тя не вѣрваше вече нито въ уроки, нито пъкъ въ нѣкакви баяния.

Въ менажерията.

иналата година татко ни заведе въ Цариградъ да видимъ праздниците на турската конституция. Тамъ прѣкарахме 12 дни. Прѣзъ това врѣме разгледахме бѣлѣжититѣ мѣста на турската столица и посѣтихме нѣкои тѣхни прѣдставления. Ходихме и въ една менажерия, която скоро дошла отъ Англия.

Прѣдставлението се започна въ 8 часа вечерята. Най-напрѣдъ разиграха едно младо конче съ единъ тигъръ. Кончето стоеше неподвижно въ срѣдъ клѣтката, а двама укротители разиграваха тигъра и го караха да прѣскача кончето напрѣдъ и назадъ. Тигърътъ изпълняваше точно заповѣдитѣ имъ и публиката оставаше много доволна отъ пѣргавитѣ му движения.

Слѣдъ това вкараха кончето въ клѣтката му, а тигъра оставиха самъ и продължаваха да го разиграватъ. Сега той се катерѣше по гладкитѣ стѣни сѣщо като плѣхъ.

Като свършиха игритѣ съ тигъра, укротителитѣ влѣзоха прѣдпазливо въ съсѣдната празна клѣтка, но забравиха да затворятъ вратата между клѣткитѣ на кончето и тигъра.

Тигърътъ, щомъ видѣ вратата отворена, спустина се върху кончето и почна да го прѣслѣдва. Укротителитѣ веднага се притекоха на помощъ и почнаха да гърмятъ срѣщу звѣра. Но той не искаше и да знае: заложи се като котка и искаше да се хвърли върху кончето. Ала кончето го ритна така силно о челото, че той се търколи на земята полумъртавъ. Слѣдъ това се обърна къмъ него и изцвили радостно, че е побѣдилъ неприятеля.

Тогава укротителитѣ бърже вкараха побѣдителя въ клѣтката му, затвориха вратата и излѣзоха навънъ.

Подирѣ малко тигърътъ се съвзе, стана на крака и почна да рѣмжи ядовито изъ клѣтката. Но кончето бѣше вече запазено.

Слѣдъ тази игра укротителитѣ влѣзоха въ друга клѣтка, където имаше двѣ кози и една маймуна. Тѣзи игри ми най много харесаха, защото бѣха и смѣшни и кротки. Понѣкога маймуната оставаше въ срѣдъ, а козитѣ отъ страни, изправени на заднитѣ си крака и се разхождаха като господинъ съ госпожи. А други пѣтъ козитѣ вървѣха кротко, а маймуната стоеше права на рогата имъ и правѣше разни смѣхории.

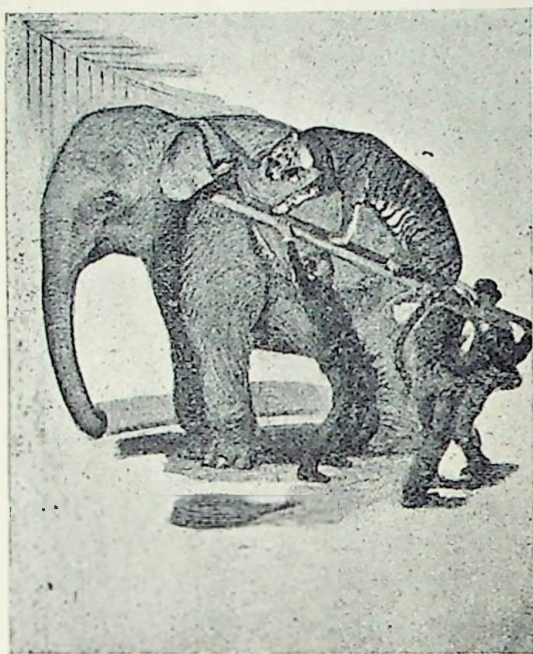
Прѣдставлението се свърши най-послѣ пакъ съ тигъра, но не съ кончето, а съ единъ голѣмъ слонъ.

Още отъ начало тигърътъ не искаше да се подчини на укротителитѣ: той не изпълняваше ни една тѣхна заповѣдъ, а само рѣмжеше срѣщу тѣхъ. Заплашваха го съ гърмежи и камшици, но той отъ нищо не вземаше: продължаваше да рѣмжи ядовито и да трака зѣби като сърдито куче. А слонътъ стоеше кротко и чакаше да се качи тигърътъ на гърба му.

Като не можаха да го качатъ на слона съ заплашване и заповѣди, тѣ рѣшиха да сторятъ това насила: взеха една стълба, сложиха я подъ краката му и я подигнаха съ тигъра нагорѣ. А тигърътъ само рѣмжеше и гледаше укротителитѣ съ яростъ.

Най-послѣ той изрѣмжа страшно и скочи на гърба на слона. Игритѣ се започнаха и свър-

шиха благополучно. Слонътъ улавяше тигъра съ хобота си за врата и го люлъеше изъ въздухъ:

слѣдъ това тигърътъ играеше хоро на гърба на слона и др. подобни.

Подиръ нѣколко такива игри слонътъ по заповѣдь влѣзе въ клѣтката си, а тигърътъ остана при укротителитѣ. Тѣ го сплшиха съ гърмежи и той се отдалечи въ единъ жгълъ на клѣтката. Въ това врѣме единъ служителъ въ менажерията тури прѣграда между звѣра и укротителитѣ, които излѣзоха при публиката и ни благодариха за посѣщението.

Редакторъ *Н. Гайтанджиевъ*. Издава Научното дружество „Отецъ Пансий“ въ гр. Казанлъкъ.

На работа!

Ю н и й.

Душно е, вѣтрецъ не лѣхва,
Слънцето прѣпича,
А поточето шумливо
Струи леко свлича.

Цвѣтенцата крѣхки свеждатъ
Хубави главички,
На сѣнка се хладна криятъ
Пѣснопойни птички...

Люб. Бобевски.

☒ ☒ ☒ ☒ ☒ ☒ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ☒ ☒ ☒ ☒ ☒ ☒

Що най-обичамъ?

Обичамъ рибкитъ подвижни
 Га плавать въ сини виръ,
 И га се носи царь-орела
 Въ надоблачния миръ!

Обичамъ мѣсеца двуроги
 И блѣди му лъчи,
 Звѣздичкитъ — защото иматъ
 Най хубави очи!

И славейчето азъ обичамъ,
 Че има кръшенъ гласъ,
 Цвѣттята, къпани въ росица —
 Подобна на елмазъ!